

Sygn. akt II W 526/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant Martyna Żywicka

po rozpoznaniu w dniach 25 lutego, 13 marca i 3 kwietnia 2019 r. sprawy:

K. K. (1) z domu Ś., córki M. i J. z domu F., urodzonej (...) w B.,

obwinionej o to, że:

w dniu 24 listopada 2018 roku około godziny 11.30 w B. na ulicy (...), na drodze publicznej, kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachowała należytej ostrożności i w trakcie manewru cofania z parkingu samochodowego uderzyła w prawidłowo zaparkowany samochód osobowy marki T. nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

to jest o czyn z art. 86 § 1 k.w.,

I. obwinioną **K. K. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 86 § 1 k.w. skazuje ją na **karę 500 (pięćset) złotych grzywny;**

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sędzia:

Sygnatura akt II W 526/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (2) zamieszkuje w B.. W dniu 24 listopada 2018 r. w godzinach przedpołudniowych będąc u swoich teściów zamieszkałych w L. w gminie B., wzięła należący do nich samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i udała się nim do B.. Pojazd zaparkowała na parkingu przed sklepem spożywczym położonym przy ulicy (...) i udała się na zakupy. W tym czasie na zakupy do tego sklepu przyjechała również A. T. (1) poruszająca się samochodem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), który zaparkowała prawidłowo wzdłuż ulicy (...). Po zrobieniu zakupów, K. K. (2) wyszła ze sklepu i wsiadła do swego auta. Około godziny 11.30, w trakcie cofania pojazdem z miejsca parkingowego tylnym zderzakiem uderzyła w w/w samochód osobowy marki T. powodując wgniecenie lewych tylnych drzwi oraz zarysowania powłoki lakierniczej w dolnej części tych drzwi. K. K. (2) nie zatrzymała się i odjechała z miejsca zdarzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień obwinionej K. K. (2) (k. 11, 53v – 54), a także zeznania świadka A. T. (1) (k. 7, 54v – 55), część zeznań świadków M. K. (k. 4, 55 – 55v) i W. K. (k. 78v – 79), a także notatkę urzędową (k. 1), protokół oględzin pojazdu (k. 2), odrębne szkice (k. 8, 12), notatkę urzędową wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 13 – 15), nagrania z monitoringu (k. 17, 18 - 19) oraz dokumentację przesłaną przez (...) (k. 86).

K. K. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w dniu 24 listopada 2018 r. przed południem, samochodem marki O. (...) koloru zielonego, przyjechała z L. do B., do sklepu przy ulicy (...). Pojazd zaparkowała na parkingu sklepowym, przodem do budynku. Po zrobieniu zakupów, wyszła ze sklepu i wsiadła do swego samochodu. Następnie cofnęła kilka metrów i odjechała ulicą (...) w kierunku ulicy (...). W poniedziałek, 26 listopada 2018 r., zadzwoniła do niej teściowa W. K. i zapytała czy w sobotę była pod tym sklepem mówiąc, że dzwoniła do niej kierowniczka sklepu i poinformowała o uszkodzeniu jej pojazdu. K. K. (2) potwierdziła, że robiła tam wówczas zakupy jednak nie przypomina sobie by uszkodziła jakiegokolwiek auto, by w coś uderzyła. Nie wiedziała w jaki samochód miała uderzyć i jakie spowodować szkody gdyż nawet tego pojazdu nie widziała. Dodała, że dalej sprawą związaną z tym zdarzeniem zajmował się jej mąż M. (k. 11, 53v - 54).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez obwinioną przypisanego jej czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie, albowiem nie kwestionowanym w żaden sposób przez obwinioną było to, że w dniu 24 listopada 2018 r. około godziny 11.30 w B. przy ulicy (...), w pobliżu sklepu spożywczego, doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten zaparkowany był prawidłowo, wzdłuż ulicy (...), po jej prawej stronie, naprzeciwko sklepu spożywczego. Autem tym poruszała się A. T. (2), która przyjechała do sklepu zrobić zakupy. W wyniku tego zdarzenia wgniecione zostały tylne lewe drzwi pojazdu oraz zarysowana została powłoka lakiernicza tych drzwi.

Powyższe wynika przede wszystkim z zeznań A. T. (1) (k. 7, 54v – 55), która dokładnie opisała wskazane okoliczności. W ocenie Sądu zeznania świadka w tym zakresie należało uznać za wiarygodne. Były one bowiem konsekwentne i spójne. Ponadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie. A. T. (1) w niedługim czasie po zdarzeniu poinformowała o nim Policję (k. 1), gdzie następnie przeprowadzono oględziny pojazdu obrazujące jego uszkodzenia (k. 2). Zdaniem Sądu brak było podstaw do przyjęcia, że A. T. (2) fałszywie zawiadomiła o zdarzeniu, które nie miało miejsca, by przez to spróbować uzyskać środki pieniężne na naprawę swego pojazdu uszkodzonego wcześniej.

Zakres i rodzaj uszkodzeń pojazdu marki T. wynika również z zeznań świadka M. K. (k. 4, 55 – 55v) oraz dokumentacji przesłanej przez (...) (k. 86).

W ocenie Sądu analiza zgromadzonych w sprawie dowodów nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że sprawcą tego zdarzenia była K. K. (2).

W pierwszej kolejności podnieść należy, że niewątpliwym było, iż w dniu 24 listopada 2018 r. około godziny 11:30, a więc w czasie kiedy doszło do przedmiotowego zdarzenia, obwiniona przebywała w sklepie spożywczym przy ulicy (...) w B.. Przyjechała tam samochodem osobowym marki O. (...) koloru zielonego o numerze rejestracyjnym (...), należącym do jej teściowej W. K.. Pojazd zaparkowała przodem do budynku sklepu, prostopadle do ulicy (...). Po zrobieniu zakupów, K. K. (2) wycofała i odjechała w kierunku ulicy (...) (w związku z tym manewr cofania połączony był ze skrętem z prawo, co zresztą obwiniona uwidoczniała na sporządzonym przez siebie szkicu – k. 12). Powyższe wynika przede wszystkim z wyjaśnień K. K. (2), które w tym zakresie należało uznać za wiarygodne, nagrań z monitoringu (k. 17, 18 – 19) oraz zeznań W. K. (k. 78v – 79).

Z zeznań pokrzywdzonej wynika, że tuż przed zdarzeniem przebywała w sklepie spożywczym gdzie robiła zakupy. W pewnym momencie usłyszała szmer, huk, dobiegające z podwórka. Natychmiast wybiegła ze sklepu i zobaczyła jak od jej samochodu odjeżdża pojazd marki O. (...) koloru zielonego o początkowym numerze rejestracyjnym (...) i dalszym, zawierającym na pewno cyfrę 6 oraz cyfrę 3 lub 9. Zauważyła jednocześnie, że jej samochód został wtedy uszkodzony. W niedługim czasie dowiedziała się, że pojazd ten należy do W. K. (k. 7, 54v – 55).

Zdaniem Sądu zeznania A. T. (1) w powyższym zakresie również należało uznać za wiarygodne. Były one konsekwentne i spójne. Ponadto z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Podnieść należy, że pokrzywdzona jest osobą obcą dla rodziny obwinionej (A. T. (1) od początku twierdziła, że nie wiedziała kierowcy, a opisywała jedynie pojazd sprawcy) w związku z tym nie miała jakichkolwiek powodów by bezpodstawnie wskazywać na to, że właśnie ten O. (...) uszkodził jej samochód. Zauważyć również należy, że A. T. (1) jeszcze tego samego dnia udała się na Policję gdzie od razu w tożsamy sposób opisała pojazd sprawcy (k. 1).

Z nagrań z monitoringu sklepowego (k. 17) obejmujących zarówno ladę sklepową (plik – (...)), jak również teren przed sklepem (plik – (...)) wynika, że obwiniona zakupy skończyła o godzinie 11:23.37 i o godzinie 11:23.43 opuściła sklep. Z nagrań tych wynika również, że pokrzywdzona przy ladzie w sklepie znalazła się o godzinie 11:27.30, a o godzinie 11:28.05, w trakcie zakupów, pospieszenie opuszcza sklep i udaje się w kierunku swego samochodu. Jakkolwiek z nagrań wynika także, że między obwinioną, a pokrzywdzoną, zakupy w sklepie robiły również inne osoby i go opuszczały, to jednak uważna analiza nagrań prowadzi do wniosku, że osoby te nie mogą mieć związku z przedmiotowym zdarzeniem gdyż albo odjechały spod sklepu wcześniej (przed pospiesznym wyjściem pokrzywdzonej), i ich odjazd został uwidoczony na nagraniach, bądź odeszły w innym kierunku w stosunku do miejsca parkowania pojazdu A. T. (1).

Powyższe nagrania w żaden zatem sposób nie wykluczają sprawstwa K. K. (2). Jednocześnie obrazują, że przedstawiona przez A. T. (1) relacja jest zgodna z rzeczywistością (moment zauważenia zdarzenia oraz jej reakcja). Wobec tego konsekwentne twierdzenia pokrzywdzonej, która od samego początku podawała, że sprawca kolizji poruszał się samochodem osobowym marki O. (...) koloru zielonego o początkowym numerze rejestracyjnym (...) (takim właśnie poruszała się wówczas obwiniona), i dalszym numerze zawierającym na pewno cyfrę 6 oraz cyfrę 3 lub 9 (takie właśnie cyfry zawiera numer rejestracyjny samochodu, którym kierowała wtedy K. K. (2)) należało uznać za wiarygodne i miarodajne dla przyjęcia sprawstwa obwinionej.

Podnieść również należy, że w wyniku oględzin samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) (k. 13 – 15) ujawniono na tylnym zderzaku, w jego lewym narożniku uszkodzenie, które, mając na uwadze miejsce (sposób) parkowania obu pojazdów pod sklepem oraz tor ruchu pojazdu sprawcy (k. 8, 12 – odrębne szkice, a także zeznania A. T. (1)), pasuje do uszkodzeń stwierdzonych w pojeździe marki T., które jak najbardziej mogły powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną.

Jakkolwiek teściowa obwinionej W. K., właścicielka samochodu marki O. (...), którym poruszała się wówczas K. K. (2) twierdziła, że pojazd ten był już wcześniej uszkodzony (k. 78v – 79), to jednak nie potrafiła sprecyzować którego elementu nadwozia to dotyczy, kiedy i w jakich dokładnie okolicznościach uszkodzenie powstało, oraz tego czy zostało naprawione. W związku z tym jej twierdzenia w tym zakresie w żaden sposób nie wykluczają, że jej samochód mógł brać udział w przedmiotowej kolizji.

W ocenie Sądu zeznania świadka P. T. (k. 79 – 79v) nie wniosły nic istotnego do sprawy i żaden sposób nie przyczyniły się do jej rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionej, w których twierdziła, że wyjeżdżając wówczas z parkingu spod sklepu przy ulicy (...) w B. nie uszkodziła pojazdu pokrzywdzonej, są niewiarygodne i nie zasługują na uwzględnienie. W ocenie Sądu stanowią one jedynie przyjętą przez K. K. (2) linię obrony, której całkowicie przeczy zgromadzony w sprawie i omówiony wyżej materiał dowodowy. Jak wskazano wyżej, wiarygodne były jej wyjaśnienia, w których przyznawała, że przedmiotowego dnia przebywała w godzinach przedpołudniowych w tym sklepie gdzie przyjechała samochodem osobowym marki O. (...) koloru zielonego o numerze rejestracyjnym (...).

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że obwiniona dopuściła się przypisanego jej czynu. Dowody te wykazały, że w dniu 24 listopada 2018 r. około godziny 11.30 w B. na ulicy (...), na drodze publicznej, kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachowała należytej ostrożności i w trakcie manewru

cofania z parkingu samochodowego uderzyła w prawidłowo zaparkowany samochód osobowy marki T. nr rej. (...). Niewątpliwie zachowaniem takim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym wyczerpała znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 86 § 1 k.w.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionej kara grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia obwinionej.

Okolicznością łagodzącą jest niewątpliwie to, K. K. (2) nie była dotychczas karana sędownie (k. 34). Niewątpliwie czyn, którego dopuściła się obwiniona jest społecznie szkodliwy. K. K. (2) swoim nieuważnym i nieostrożnym zachowaniem stworzyła dla innych uczestników ruchu realne niebezpieczeństwo. Obwiniona będąca kierowcą powinna zdawać sobie sprawę, że manewr cofania wymaga wzmożonej uwagi i ostrożności i zachowywać się tak by nie narażać innych uczestników ruchu.

Wymierzając karę grzywny, Sąd miał na uwadze dochody obwinionej, jej warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 500 złotych będzie adekwatna do w/w czynników jak też do stopnia zawinienia K. K. (2).

Przy wymierzaniu obwinionej kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczonej kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom K. K. (2) i będzie oddziaływać na nią wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 119 § 1 k.p.w., a o opłacie na zasadzie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 ze zm.).

Sędzia